

— И азъ съмъ вашъ отецъ и покровитель вашъ, каза, като излѣзе изъ задъ завѣситѣ, самъ царьтъ Абдулъ Меджидъ.

Тримата пріатели колѣничихъ благоговѣйно и ся поклонихъ на царя.

— Величайшій Султане! рече Мацко. Заповѣдай на насъ твоитѣ раби да умремъ, и безъ подвояваніе ще го направимъ.

— Вы сте подъ мое покровительство.

— И ный смы прѣданны на императорскѣтъ твоѣжъ волѣж.

— Нѣма да излѣзите отъ тѣзи палаты прѣди да вы провъзведѣ споредъ желаніето си.

— Признателни смы ви, величайшій царю!

И на едно кызваніе и едно помръдваніе на царя стаята ся напълни съ тѣлопазители и висши чиновницы.

Султантъ ся отправи къмъ първыйтъ отъ пристойницѣтъ си и каза:

— Азъ императортъ гошавамъ тозъ вечеръ вѣрнытъ си тѣзи подданицы. Желѣжъ гошаваніето ми да бжде достойно споредъ расположеніето и заповѣдѣтъ ми. Да бжде.

— Да бжде! рече първыйтъ пристойникъ. Думата на господаря ми и на владѣтеля ми, да ми бжде законъ.

Послѣ Султантъ ся обърна къмъ първыйтъ си писарь и рече:

— Записка на помилованіе за единъ осѣденикъ на когото името ще научишь отъ гоститѣ ми.

А къмъ яверина си приложи:

— Заповѣдвамъ ти утрѣ рано да придружишь гоститѣ ми до министра на полиціѣтъ и да врѣчишь дѣто трѣба и прочетешъ запискѣтъ на vysokoto ми помилованіе. Да бжде.

— Така да бжде. Ваше Величество! каза яверинтъ.

Дойде най-послѣ редѣтътъ и на башъ-моавинджія.

— *Моавинджии башии*, (рече Султантъ) додѣ бждж живѣ тѣзи челоувѣци ще да иматъ на всякой часъ свободенъ и незапрѣтяванъ входъ при мене!